

Ο ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμεν. φύλλον.]

Ὁ παραγγελιοδόχος ἦ ὁ ὡς τοιοῦτος τούλα-
χιστον θεωρηθεὶς ἀφῆκε τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱὸν
νὰ καταβῶσι πρῶτον μετὰ τῆς ἀκολουθου. Τότε
λαβὼν τὸ δέμα αὐτοῦ ἐπήδησεν ἐκ τῆς ἀμάξης
μετ' ἐπιτηδεϊότητος μαρτυρούσης μακρὰν ἔξιν
εἰς τὸ περιοδεύειν διὰ σιδηροδρόμων.

Ἐν τῷ στάθμῳ εἶδε μακρόθεν τὴν κυρίαν Λα-
σῆ καὶ τὸν Ἰωάννην ν' ἀνταλλάσσωσι φιλοφρο-
νήσεις πρὸς τοὺς ἐλθόντας εἰς ὑποδοχὴν αὐτῶν.
Αὐτὸς δ' ἔσπευσε νὰ εὔρη δύο μεσήλικας ἀνδρας
διὰ τῆς αὐτῆς ἀμαξοστοιχίας ἐλθόντας, ὧν ὁ εἰς
ἔφερε στρατιωτικὴν στολὴν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ σταθ-
μοῦ ἠσθάνθη ὅτι εἴλικε τις αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἔπεν
δύτου. Στραφεὶς δὲ εἶδε τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἀ-
φείδῃ τὴν μητέρα του μετὰ τῶν δεξιουμένων αὐ-
τήν, εἶχε πρὸς στιγμὴν ἀπομακρυνθῆ λαθραίως.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης ὀργίλως, ἂν δὲν
εἴσθε εὐχαριστημένοι ἐξ ὅσων συνέβησαν μεταξύ
μας, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς δώσω ἰκανοποίησιν...
Ἴδου τὸ ἐπισκεπτήριόν μου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγρα-
ψα τὴν ἐδῶ διεύθυνσίν μου.

Ὁ παραγγελιοδόχος ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριον
καὶ ἔθηκεν αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιόν του μηδὲ βλέμ-
μα ρίψας ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Ἰωάννης ἐξηκολού-
τησε :

— Αὔριον τὸ πρῶτὸ θὰ ἔχω πολλὴν ἐργασίαν
βεβαίως· ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας θὰ εἶμαι εἰς τὰς δια-
ταγὰς σας... τὸ ἰδικόν σας ἐπισκεπτήριον, πα-
ρακαλῶ ;

— Νέε, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος εἰρωνικώτατα
μειδιῶν, τὸ ἐπισκεπτήριόν μου δὲν ἔχει ἄλλο
ὄνομα ἐπ' αὐτοῦ παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ καταστήμα-
τος διὰ τὸ ὅποιον περιοδεύω— Ἀλλὰ θὰ ἴδωμεν
ἀλλήλους αὔριον... Ὡς συναντηθῶμεν χωρὶς ἄλ-
λο, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ Ἰωάννης ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ τόνῳ ἐκείνῳ,
ἐμελλε ν' ἀνταπαντήσῃ τραχέως, ὅτε προσδρα-
μοῦσα ἡ μήτηρ ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός.

— Ἄπονο παιδί! εἶπε, τί σκοπεύεις νὰ κά-
μης; Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἀνκατευθῆς μετ' τοι-
οῦτου εἶδους ἀνθρώπους ;

Καὶ εἴλικσε τὸν υἱὸν τῆς, ἐν ᾧ ὁ ἄγνωστος
ἀπεμακρύνετο πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν μετὰ τῶν
δύο αὐτοῦ ἐταίρων.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κυρία Λασῆ, ἣτις ἐφιλοξενήθη
ὡς καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς ὑπ' ἀνωτέρου τινὸς ὑπαλλή-
λου τῆς Ἀνζέρης, εἶχεν ἐγερθῆ λίαν πρῶτ. Κομ-
ψὴν περιβεβλημένη ἀναβολὴν ἐφαίνετο περικαλ-
λεστάτη.

Ὁ Ἰωάννης ὅστις δὲν ἐμελλε νὰ μεταβῆ με-
τὰ τῆς μητρὸς του εἰς τὸν οἶκον τοῦ μέλους τῆς
Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπείας, ἀλλὰ εἰς τὸ δημαρ-

χεῖον διὰ τὸν διαγωνισμόν, ἀπεχαιρέτισε συγ-
κεκινημένος τὴν μητέρα του.

— Θάρρος! ἀγαπητόν μου παιδί, τῷ εἶπεν
αὕτη, μειδιῶσα... ὄλα θὰ ὑπάγουν κατ' εὐχὴν...
Ὡς ἴδω τὸν κ. Π. καὶ στοιχηματίζω ὅτι δὲν
εἶνε τόσο κακὸς ὅσον τὸν παριστάνουν... Κῦτ-
ταξε νὰ μὴ δειλιάσῃς, ἀπάντησε με τόλμην...
Καμμία σύστασις δὲν ἀξίζει τόσο ὅσον αἱ καλά
ἀπαντήσεις.

Εἶτα δὲ ἀπῆλθε γοργῶ βήματι.

Ὁ κ. Π. ἐμελλε νὰ καταλύσῃ ἐν ξενοδοχείῳ,
ἐν ᾧ εἶχε φυλαχθῆ διαίτημά τι δι' αὐτὸν πρὸ
πολλῶν ἡμερῶν. Ἡ κόμησσα διηθύνθη πρὸς
αὐτὸ καὶ ὅτε κατέστησε γνωστὸν τὸ ὄνομά τῆς
θεράπων τις εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς αἴθουσαν, εἰπὼν
ὅτι ὁ κ. Π. λίαν κατεπεύγουσαν ἔχων ἐργασίαν,
ὀλίγα μόνον λεπτὰ ἠδύνατο νὰ τῇ παραχω-
ρήσῃ.

Ἐκάθησε καὶ ἀνέμεινε. Παρὰ τὸ θάρρος, ὅπερ
εἶχε δεῖξῃ ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ τῆς, ἡ καρδία αὐ-
τῆς ἐπάλλετο βιαίως. Τέλος ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ
ἄνθρωπός τις μελανέμων, λευκὸν φορῶν λαιμο-
δέτην, πολλὰ παράσημα φέρων ἐπὶ τοῦ στήθους
εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἦτο ὁ κ. Π.

Ἡ κόμησσα ἀνηγέρθη τρέμουσα, τὴν συστα-
τικὴν ἐπιστολὴν κρατοῦσα ἐν τῇ χειρὶ.

— Κύριε, εἶπε, μὴ τολμῶσα νὰ ἴδῃ κατὰ
πρῶσωπον τὸν περιώνυμον καθηγητὴν, ἔλαβα
τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γράψω ἀπὸ τὴν Αὐρηλίαν καὶ
ἦλθα νὰ σᾶς εὔρω ἡ ἴδια εἰς τὴν Ἀνζέρην διὰ
νὰ σᾶς ἐγγχειρίσω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Τὸ μέλ-
λον τοῦ υἱοῦ μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑμᾶς καὶ σᾶς
παρακαλῶ θερμῶς...

Ἄλλ' αἴφνης ἔπαυσεν ὀμιλοῦσα, καὶ τὸ βλέμμα
αὐτῆς κατέστη ἀτενές. Εἶ καὶ μόλις εἶχε διῆθη
τὸν συνεπιβάτην τοῦ σιδηροδρόμου, τῇ ἐφαίνετο
ὅτι οὗτος ὁμοιάζε πρὸς τὸν καθηγητὴν Π. Τὸ
εἰρωνικὸν μειδιάμα τοῦ μέλους τῆς Ἐξεταστικῆς
Ἐπιτροπείας μετέβαλε τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην εἰς
βεβαιότητα.

— ὦ, κύριε, ἀνέκραξεν ὠχρίασασα, μῶ φαί-
νεται ὅτι συνητηθήμεν ἤδη, εἴσθε...

— Εἶμαι ὁ σκαιὸς ἐκείνος παραγγελιοδόχος,
ἀπῆντησεν ὁ κ. Π. εἰρωνικῶς, ὁ ἄνθρωπος ἐ-
κείνος, ὅστις δὲν ἀνήκει εἰς τὴν κοινωνικὴν σας
τάξιν, τὸν ὅποιον ὁ κ. Ἰωάννης Λασῆ ἐπροκά-
λεσεν εἰς μονομαχίαν... Εἶμαι ὁ σχολαστικὸς
ἐκείνος ὁ παραγεμισμένος μετ' ἀλγεβραν καὶ γεω-
μετρίαν, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ εἶνε τόσο ξηρὰ ὅσον
καὶ ὁ πίναξ τῶν λογαριθμῶν. Εἶμαι...

Ἐν ᾧ ὠμίλει ἡ κόμησσα ὠπισθοδρόμει μετὰ
φρίκης.

— Τί ἔκαμα! ἐψέλλισε· εἶμαι ἄθλια... καὶ ὁ
υἱὸς μου κατεστράφη!..

Κατέπεσε δ' ἀναισθητος ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ὅτε συνῆλθεν εἶδεν ἑαυτὴν ἐν μέσῳ τῶν γυναι-

κῶν τοῦ ξενοδοχείου. Ἀναμνησθεῖσα τῶν γενομένων ἠρώτησε περὶ τοῦ Π. ἔμαθε δὲ ὅτι ἠναγκασμένος ὢν οὗτος νὰ μεταβῆ εἰς τὸ δημαρχεῖον παρήγγειλε τοῖς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ νὰ μεριμνήσωσι συντόμως περὶ τῆς κυρίας Λασῆ. Ἡ κόμησσα ἀνυπομονοῦσα νὰ διαφύγῃ τὴν ὀχληρὰν τῶν θαλαμηπόλων περιεργίαν, ἰδίᾳ δὲ θέλουσα νὰ ἐμποδίσῃ τὸν υἱὸν αὐτῆς νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς ἐξετάσεις ἐκείνας, βεβαία ἐκ τῶν προτέρων οὔσα περὶ τῆς ἀποτυχίας αὐτοῦ, εὐθύς ὡς ἠδυνήθη νὰ βαδίσῃ, ἐπέστρεψεν οἰκαδὲ.

Δυστυχῶς ὁ Ἰωάννης εἶχεν ἐπίσης ἀπέλθῃ εἰς τὸ δημαρχεῖον, ἡ δὲ δυστυχὴς μήτηρ κατελήφθη ὑπὸ νέας καὶ σφοδρᾶς ἀγωνίας. Δὲν ἦτο ἀράγε δυνατὸν νὰ πάθῃ τίποτε ὁ υἱὸς τῆς ἀναγνωρίζων ὅτι τὸ μέλος τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπείας ἦτο ὁ τοῦ σιδηροδρόμου συνεπιβάτης των, ἡ ἐνώπιον τῆς προφανοῦς δυσμενείας τοῦ καθηγητοῦ νὰ κατεξαναστῇ σκανδαλωδῶς; Ἄλλὰ τὸ κακὸν ἦτο ἀθεράπευτον τῶρα, καὶ ἦτο ἠναγκασμένη ν' ἀναμείνῃ τῶν γεγονότων τὴν ἔκβασιν.

Εὐνόητος εἶνε ἡ ἀγωνία τῆς κυρίας Λασῆ κατὰ τὴν φορικώδη ἐκείνην ἡμέραν. Ὁ Ἰωάννης ἐπέστρεψε λίαν ὀψέ, ἀπηυδηκῶς Ἡ κόμησσα ἐδραμεν εἰς προϋπάντησίν του καὶ ἐζήτησεν ἀπλήστως ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτοῦ νὰ ἴδῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ὀργῆς ἣν περιέμενε νὰ ἴδῃ. Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης ἦτο περιχαρὴς καὶ ἐμειδία.

— Ἄ! μητέρα, ἀνέκραξε, πόσον ὀλίγον πρέπει νὰ πιστεῖῃ κανεὶς τὰς ἀνοήτους προκαταλήψεις! Ὁ κ. Π. εἶνε ἐξαιρετὸς ἄνθρωπος. Κατ' ἀρχὰς ἔμεινα ἀναπολόγητος ἐμπρὸς του, ἀλλὰ μ' ἐνεθάρρυνε τόσο πολύ μὲ τοὺς λόγους του, ὥστε ἦλθα ἐντελῶς εἰς τὸν ἑαυτὸν μου καὶ ἀπῆντησα καλλίτερα καὶ ἀπὸ ὅτι ἀκόμη ἤλπίζα... Εἰς σέ βεβαίως χρεωστῶ αὐτὴν τὴν ἐπιεικείαν καὶ σ' εὐχαριστῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν...

Καὶ ἔθλιβε τὴν μητέρα του ἐν τῇ ἀγάλῃ του.

— Τί λέγεις, Ἰωάννη; ἠρώτησεν ἀλλοφρονοῦσα ἡ δυστυχὴς γυνή· ὁ Π* πραγματικῶς;..

— Μοῦ εἰδείξε τὴν εὐμένειαν ὥστε ἐφάνην ἀνώτερος ἐμαυτοῦ, σοῦ ἐπαναλαμβάνω. Κατ' ἀρχὰς μοὶ ἀπηύθυνεν ἐρωτήσεις ἀρκετὰ εὐκόλους, εἰς ἃς ἀπῆντησα χωρὶς τὸν παραμικρὸν δισταγμὸν. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἐφθασεν εἰς τὰ δυσκολώτερα ζητήματα, εἰς τὰ ὅποια ἀπῆντησα ἐπίσης ἐπιτυχῶς. Τόσον δὲ πολὺ ἐπέτυχά ὥστε οἱ ἄλλοι ὑποψήφιοι μὲ συνεχάρησαν θερμῶς. Ὅλοι μὲ βεβαιοῦν ὅτι ὄχι μόνον θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν σχολὴν, ἀλλ' ὅτι θὰ ἔχω καὶ καλὸν ἀριθμὸν.

— Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Π* τί σοῦ εἶπε κατόπιν ἀπὸ τὰς λαμπρὰς αὐτὰς ἐξετάσεις;

— Τίποτε· ἐννοεῖς, μητέρα, ὅτι ἡ ἐπίσημος αὐτοῦ θέσις ἔδεν ἠμποδίζε νὰ ἐκφράσῃ ζωηρότερον τὰς ἐντυπώσεις του... Ἄλλ' ἐμειδία μὲ τρόπον παράδοξον...

— Ἐμειδία!... Καὶ μὲν παιδί μου, γνωρίζω αὐτὸ τὸ μειδίαμα... Ἰωάννη, δὲν ἐνθυμῆσαι νὰ ἔχῃς ἰδῆ ὀλίγον πρὸ τῶν ἐξετάσεων τὸν κ. Π*:

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Δὲν εἶδες, ἀπρόσεκτον παιδί, ὅτι ὁ κ. Π* καὶ ὁ δῆθεν παραγγελιοδόχος εἰς τὸν ὁποῖον ἐδείξαμεν τόσον φοβερὰν θαρραρότητα χθὲς τὸ ἐσπέρας, εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον;

Διηγήθη δὲ τί συνέβη τὴν πρωΐαν ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ καθηγητοῦ. Καὶ ὁ Ἰωάννης δὲ ἐθλίβη μεγάλως.

— Τώρα συλλογίζομαι, προσεῖπε, ὅτι μερικοὶ τόνοι τῆς φωνῆς του μὲ εἶχαν κάμει ἐν ὑπῳσιν. Δὲν εἶχα ἰδῆ τὴν περασμένην νύκτα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ συνοδοιπόρου μας· τὸ σκότος καὶ ὁ ἐπενδύτης του ἐκείνος ἀπέκρυπτον τὸ πρόσωπόν του... Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, μητέρα, διατί λυτεῖσθε τόσο; Ἡ εὐνοια τὴν ὁποίαν μοῦ εἰδείξεν εἰς τὰς ἐξετάσεις ὁ κ. Π. δὲν ἀποδεικνύει ὅτι δὲν μᾶς κρατεῖ μνησικακίαν;

— Ποῖος εἰξεύρει, Ἰωάννη μου, ἂν ἡ φαινομενικὴ αὐτῆ εὐνοια σκοπὸν δὲν ἔχει νὰ κρύψῃ φοβερὰν ἐκδικήσιν. Ἀκόμη δὲν ἐξεδόθησαν τὰ ἀποτελέσματα, καὶ κανεὶς δὲν εἰξεύρει πῶς θὰ σὲ βαθμολογήσουν!..

— Πραγματικῶς, τὰ ἀποτελέσματα θὰ γνωσθοῦν ὅταν τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιτυχόντων δημοσιευθοῦν διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐμειναν σιγηλοὶ ἐπὶ στιγμὴν, ὡσεὶ μὴ ἐτόλμων ν' ἀνακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους τὰς σκέψεις των.

— Ἀδιάφορον! ἐπανέλαβε τέλος ἡ κυρία Λασῆ· χάριν σου, χάριν ἐμοῦ αὐτῆς, ἔχω χρέος νὰ μὴ παραμελήσω τίποτε δυνάμενον νὰ καλλιτερεύσῃ τὰ πράγματα... Ἄλλως τε θέλω νὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ ἄνθρωπον τόσης ἀξίας, τὸν ὁποῖον ἀνοήτως προσέβαλα... Αὐριοῦν τὸ πρῶτ' ἂν ὑπάγω εἰς τοῦ κ. Π.

Ἄλλὰ τὴν ἐπαύριον ὅτε ἡ κόμησσα μετέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἔμαθεν ὅτι ὁ κ. Π* εἶχεν ἀπέλθῃ τὴν παρελθούσαν νύκτα μετὰ τῶν ἄλλων τῆς ἐπιτροπείας μελῶν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν περὶ οἰκίαν του.

Δύο μῆνας ἐδέησε ν' ἀναμείνωσι μήτηρ καὶ υἱὸς τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων. Πολλάκις ἀπὸ τῆς ἐλπίδος εἰς τὸν φόβον μεταπεσόντες εἶχον τέλος ἀποφασίσῃ οὐδεμίαν ν' ἀναγινώσκωσιν ἐφημερίδα. Ἐζῶν δὲ μακρὰν τοῦ λοιποῦ κόσμου ἐν τῷ ἐξοχικῷ αὐτῶν μεγάρῳ, καὶ ἡ μὲν κόμησσα ἐπεσκόπει τὰς γεωργικὰς τοῦ κτήματος ἐργασίας, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐθήρευε καθ' ἐκάστην.

Πρωΐαν τινὰ εἶδον τοὺς ἐκ τῶν παρακειμένων

ἐξοχικῶν οἰκῶν γείτονας αὐτῶν ἐλθόντας τοῦτον μὲν ἔφιππον, τοὺς ἄλλους δὲ ἐφ' ἀμάξης ἀλλὰ πάντας φέροντας πελωρίας ἀνθοδέσμας, διὰ τὴν φιλοτέχνησιν τῶν ὁποίων εἶχον ἀπογυμνώσῃ τοὺς κήπους των.

— Τί τρέχει; ἤρωτι, σεν ἡ κόμησσα.

— Κανείς δὲν ἐορτάζει ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης.

— Πῶς; δὲν εἶδατε τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως; εἶπε τις τῶν προσελθόντων.

— Καὶ τὰς ἄλλας ἐφημερίδας; ἀνεφώνησεν ἄλλος.

Συγχρόνως δ' ἕκαστος ἀνέπτυσσε τὴν ἐφημερίδα ἧς ἦτο συνδρομητής.

Ὁ Ἰωάννης Λασῆ ἀριστεύσας ἐν πᾶσι, ἐσημειοῦτο πρῶτος ἐκ τῶν γενομένων δεκτῶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν.

Ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἔκφρονες ἐξ ἀγαλλιᾶσεως ὤρμησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ κ. Π* ἦτο οἶκος ἐν Παρισίοις, ὅτε ἀνηγγέλη αὐτῷ ἡ ἐπίσκεψις τῆς κομῆσεως Λασῆ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ὁ νέος ἐφόρει ἤδη τὴν κομψὴν στρατιωτικὴν στολὴν.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ὁ κ. Π* γελῶν, τὸ εἶχα λησμονήσῃ... Ὁ πρωτεύσας μαθητῆς τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς καὶ μέλλον ἀξιωματικὸς ἔρχεται νὰ ζητήσῃ λόγον ἀπὸ κάποιον βάνουσον παραγγελιοδόχον...

— Ἄ! κύριε, εἶπεν ἡ κόμησσα ἔνδακρυσ, πόσον εὐγενῶς μᾶς ἐξεδικήθητε!... Εἰσθε ὁ καλλιτέρας, ὁ μᾶλλον μεγαλόφρων ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!...

— Εἰς τὴν ἐπιεικειάν σας, προσεῖπεν ὁ Ἰωάννης, ὀφείλω τὸν τιμητικὸν βαθμὸν μου...

— Ἄς μὴ κάμνωμεν λόγον περὶ τῆς ἐπιεικειᾶς μου, εἶπεν ὁ κ. Π* ξηρῶς. Εἰπήθητε πρῶτος εἰς τὴν σχολὴν, διότι ἀπηντήσατε ἀσυγκρίτως καλλίτερα πάντων τῶν ἄλλων. Ὡστε οὐχὶ ἀπὸ ἐπιεικείαν ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνην ἐλάθετε τὸν πρῶτον βαθμὸν!... Ἄ! ἂν δὲν εἰξεύρετε ν' ἀπαντήσητε, μὲ πόσῃν εὐχαρίστησιν, ἐγὼ τοῦλάχιστον, θὰ σᾶς ἐβαζα μὴδέν! Καὶ ἤξιζε νὰ τὸ πάθητε αὐτό, σεῖς... καὶ οἱ συνένοχοί σας!...

Ὁ κ. Π* ἐγένετο ὁ φίλος τῆς οἰκογενείας Λασῆ.

Ὁ δὲ Ἰωάννης Λασῆ μετὰ λαμπρᾶς καὶ μακρᾶς στρατιωτικᾶς ὑπηρεσίας θέλει προσερχῶς προβιβασθῆ εἰς στρατηγόν, ὡς ἦτο καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

(Μετάφρασις.)

Τὸ ἀληθὲς πικρὸν ἐστὶ καὶ ἀηδὲς τοῖς ἀνοήτοις, τὸ δὲ ψεῦδος γλυκὺ καὶ προσηγές· ὡσπερ γὰρ οἶμαι καὶ τοῖς νοσοῦσι τὰ ὄμματά, τὸ μὲν φῶς ἀνιαρόν, τὸ δὲ σκότος ἄλυτον καὶ φίλον, οὐκ εἰὼν βλέπειν.

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ

(Ἐκ τοῦ συγγράμματος Ἡ κοινωνία τοῦ Λονδίνου)

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμεν. φύλλον.)

Ἔρχομαι νῦν εἰς τὸν στρατόν.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν τῶν ἐν ταῖς ἀποικίαις καὶ πέραν τῶν ἀποικιῶν πολέμων, εὐρηνται δύο στρατηγοί, περὶ οὓς συγκεντροῦνται οἱ ὀπαδοί, ὁ στρατηγὸς Ρόβερτς καὶ ὁ στρατηγὸς λόρδος Βολσελεῦ· ἡ δὲ κοινὴ γνώμη διαιρεῖται εἰς δύο στρατόπεδα, εἰς τοὺς Ρόβερτσιαστὰς καὶ τοὺς Βολσελεῦστας. Πολλαὶ ζηλοτυπία καὶ πολλὰ πάθη συνταράσσονται ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν δύο τούτων ὀνομάτων. Ἡ δυνάμην ν' ἀναφέρω καὶ πλείστους ἄλλους ἀνδρείους ἀξιωματικούς· ἀλλ' ὁ γενόμενος περὶ τοὺς δύο τούτους στρατηγούς θόρυβος μοὶ ἐπιτρέπει ν' ἀσχοληθῶ μόνον περὶ αὐτῶν.

Ὁ στρατηγὸς Ρόβερτς, ἀνὴρ εἰς ἄκρον ἐνεργητικὸς, ἔχει τὸ παράστημα καθ' ὑπερβολὴν ἀγέρωχον, κεφαλὴν δὲ ὠραιοτάτην. Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐκ φύσεως ἐγεννήθη στρατιωτικὸς, κέκτηται ὅμως ὅλας τὰς ιδιότητας, ὅσαι ἐξασφαλίζουν τὴν ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ εὐδοκίμῃσιν. Ἀπαιτῶν παρὰ τῶν στρατιωτῶν του πᾶν τὸ ἐφικτόν, ἀλλ' οὐδὲν πλέον, κατορθοῖ νὰ προσελκύῃ τὴν ἀγάπην αὐτῶν.

Ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ εἰς Ἀφγανιστάν ἐκστρατεῖα ἀνεδείχθησαν πάντα τὰ στρατιωτικὰ αὐτοῦ προτερήματα. Πολλὰ βεβαίως ἔμαθεν ἐκ τῆς πείρας, ἀλλὰ καὶ οὐκ ὀλίγον ὠφελήθη ἐκ τῆς τύχης. Ὡς περὶ τῶν Ἰρλανδῶν λέγεται, ὁ στρατηγὸς Ρόβερτς μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας ἐμπίπτει εἰς τέλμα, μεθ' ὅσης καὶ ἐξέρχεται ἐξ αὐτοῦ. Εἶνε δημοτικώτατος εἰς τὸν στρατόν, ἡ δὲ βασίλισσα ἦτις τὸν ἀγαπᾷ ὑπερβαλλόντως πολὺ λάκεις παρέσχεν αὐτῷ δειγμάτων συμπαθείας.

Ὁ λόρδος Γάρνερ Βολσελεῦ ὁ τοῦ Καίρου. ὁ νικητῆς τοῦ βασιλέως τῆς Δαχομῆς, ὁ ἥρωσ τοῦ Τέλ-ἐλ-Κιβίρ, ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ ἐν Σουδᾶν στρατοῦ, εἶνε ἀνὴρ ἀδαμάστου δραστηριότητος, μὴ γινώσκων τί ἐστὶν ἀνάπαυσις. Οἱ Ἀσσαντῆ ἀπεκάλουν αὐτὸν διὰ τοῦτο: «ὁ ἄνθρωπος ὅστις οὐδέποτε σταματᾷ.» Κατέκτησε τὴν θέσιν του βῆμα πρὸς βῆμα, κέκτηται δὲ πολλὴν στρατιωτικὴν ἀξίαν. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν στρατηγὸν Ρόβερτς εὐχαρίστως ἀκούει καὶ ἀποδέχεται πᾶσαν ἰδέαν, τὴν μελετᾷ καὶ τὴν οἰκειοποιεῖται. Ἐνταῦτῳ ὅμως εἶνε ἄκαμπος, ἀπολυτόφρων, ἀσυμβίβαστος, ἐκδικητικὸς καὶ ἐνίοτε ἄδικος. Δὲν ἀνέχεται ἀντίρρησην. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ἔχων μυῶνας χαλυβδίνους, ἔχει ὅσῃ ἐκ σιδήρου, πνεῦμα δὲ καὶ θέλησιν ἀκλόνητον. Οὐδὲ πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του φέρεται ἠπιώτερον ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πρώτης αὐτοῦ εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας, ἐνῶ εὐρί-